

PYŁ (2) *sb m*

pył (1) *StryjKron*, **peł** (1) *BudBib*.

peł z tekstu nieoznaczającego *é* (*Cn e pochylone*).

sg *N* pył (2). \diamond [*G* pyłu.]

Sł stp brak, *Cn: peł s.v. proch*, *Linde także XVIII w.*

Sypka substancja złożona z drobniutkich cząsteczek, proch; pulvis Cn (2) : [Hywreyfkie słowo Moc/ znaczy pył/ to ieft proch bárzo drobny z żytá álbo z piałku BudBib I 191a marg; Aż íami Holhowicy Xiążętá gwałt widząc/ [...] Przywiedli íwieże vphy dwa ná Litwę s tyłu/ Vderzyli wnich áż Swiat záchmurzył íię spyłu StryjKron 243 (Linde); Volck Xxxv.]

W porównaniu (1): Będzie też íako proch miálki zgráíá cudzych twoich/ y íako peł [sicut gluma] mijájący zgráíá okrutnikow. BudBib Is 29/5.

Fraza: »kurzy się pył« (1): Gdy gwałtownie w Tátáry vderzyli nászy/ Kurzy íię pył końfkimi wzrúfzony kopyty StryjKron 702.

Synonimy: kurzawa, perzyna, popiół, proch.

LW